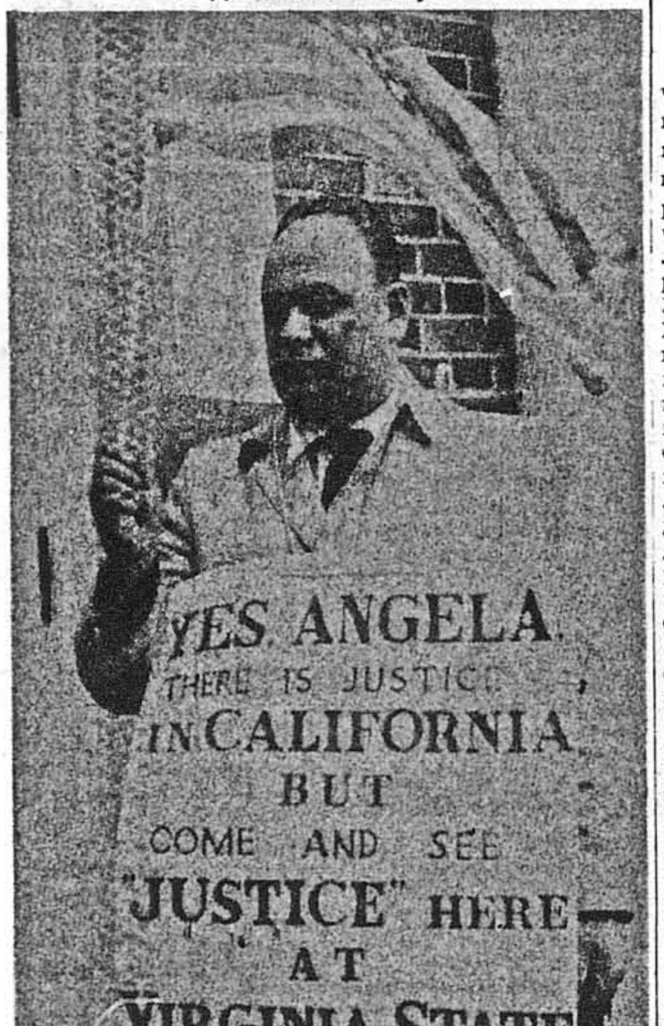
І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 126. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го ЛИПНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 7, 1972 No. 126. VOL. LXXIX.

Український професор маршує самотньо до Вашинґтону

ОДИН В ПОЛІ ВОЯК. Проф. д-р Филимон Ковтунюк під час свого походу до Вашинґтону. Ця фотознімка, як і довший опис події, була поміщена у вірджінській газеті „Пітерсбурґ Проґрес-Індекс" з 24-го червня ц. р.

Вашинґтон. — Під таким й подібними наголовками подала преса у стейті Вірджінія, в тому й „Проґрес Індекс" із Пітерсбурґу, Ва., вістки з 24-го червня 1972 р. „Доктор Філімон Ковтонюк несе американський прапор і напис у своєму самотньому марші на Вашинґтон, щоб звернути увагу, що за його переконанням — комунізм проникає в американські коледжі та університети", сказано в тій газеті у вістці, ілюстрований фотознімкою з д-ра проф. Філімона Ковтонюка з Вірджінського Стейтового коледжу. Д-р Ф. Ковтонюк був позбавлений праці в тому коледжі, хоча мав там дуже гарні успіхи, але він не приховував свого ворожого ставлення до комунізму та лібералізму. Тепер його справу розглядає суд.

Д-р Ф. Ковтонюк маршує в напрямку до Вашинґтону історичною дорогою ч. І, де йшла армія Дж. Вашинґтона під час Американської Революції. Він спиняється на ніч у мотелях, але їхні власники не хочуть брати грошей ні за спання, ні за харчі, багато людей підтримують його в марші оплесками та вигуками: „Я на сто відсотків з тобою!" Д-р Ковтонюк несе перед собою транспарент, на якому написано звернення до звільненої судово негритянської активістки - комуністки Анджели Дейвіс: „Так, Анджело, в Каліфорнії є справедливість, але прийди й подивись, яка „справедливість" тут, у стейті Вірджінія". Його похід триватиме 8-м днів і, як повідомляє преса, д-р Ф. Ковтонюк почуває себе добре й повний енергії. Денно проходить 20-25 миль, разом має пройти 150 миль. Свій похід розпочав після голосної пресконференції, переданої в прихильних тонах через телевізію і радіо, перед будинком Вірджінія Голл. У Ричмонді студенти піднесли йому квіти. Вечорами д-р Ф. Ковтонюк показує фільм „Комунізм по наших кемпусах", вранці часто збираються люди й проказують молитви за успіх його справи.

Д-р Філімон Ковтонюк несе петицію до сенаторів Гаррі Бирда і Вілляма Спонґа в справі переслідуваних в Україні, листа до президента Р. Ніксона та буде у Вашинґтоні домагатись розслідування комуністичної інфільтрації в кемпусах у ЗСА. Похід він закінчить біля пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні, де покладе вінок і де сподівається мати пресову конференцію з представниками столичної преси й радіо та телевізії.

Британські секретні документи підтверджують проведену Москвою масакру у Катині

Лондон. — Опубліковані в середу 5 липня ц.р. секретні документи британського уряду підтверджують майже без ніяких сумнівів повну вину й відповідальність Совєтського Союзу за здійснену ним масакру — вимордування одинадцяти тисяч польських старшин в лісі під Катиню на Смоленщині. В цих документах, дозволених для опублікування британським міністерством закордонних справ, стверджується, що всупереч совєтським твердженням про вину німців у цій масакрі, усі дані свідчать про те, що Німеччина не мала нічого до діла з цим масовим душогубством. Далі стверджується, що британський уряд приховував у секреті свої підозріння у відношенні до совєтських чинників щодо цієї масакри з огляду на конечність вдержання єдности між альянтами, до яких входив тоді і Совєтський Союз і що Велика Британія була примушена прикрити своїм добрим іменем цю масакру. Писав про неї широко між іншим британському королеві Джорджові V британський амбасадор до Польщі сер Овен О'Маллі. Опубліковано тепер ці документи, бо минуло тридцять років від їх дати. Вперше про відкриття масових могил у Катині і здійснену там масакру проголосив у своїх повідомленнях німецький уряд у квітні 1943 року. Згодом Москва намагалася скинути відповідальність за масакру на гітлерівську Німеччину і чинить це ще й досі.

У Торонті відбулася 23-тя зустріч українців Америки і Канади, промовляв Джон Діфенбейкер

Торонто. — У неділю 25 червня в Торонті при гарній погоді відбулася зустріч-маніфестація українців з Канади і з ЗСА, звідки їх цього разу прибуло менше, як звичайно, бо над стейтами ще лютували тропічна злива й рештки гурагану „Аґнес". У суботу в Українському Культурному Центрі при вул. Крісті відбулася забава для гостей. На летовищі привітали колишнього прем'єра Канади Джона Діфенбейкера представники Організацій Українського Визвольного Фронту, на чолі з д-ром Р. Малащуком. Джон Діфенбейкер прибув у товаристві посла Ст. Папроцького. В готелі Роял Йорк відбулася пресова конференція, яка знайшла широкий відгук у пресі, радіо й телевізії, із заторкненням справи переслідувань Москвою українських та інших діячів культури. Джон Діфенбейкер очолює тепер Міжнародний Комітет для перевірки порушень прав людини в СССР. У неділю в 23-ій зустрічі-здвигу українців Америки й Канади взяли участь тисячі людей, телевізійні канали ч. 6 і ч. 9 у звітах подавали про 10.000 українців. Здвиг був присвячений відзначенню 30-ліття створення УПА та обороні Нескорених в Україні. Здвиг, як і щороку, відбувся заходами Організацій Визвольного Фронту. Вранці було відправлене польове Богослуження, яке відслужив Владика Ізидор в сослуженні багатьох священиків. По полудні відбулася маніфестаційна частина, якою проводив мґр Ю. Шимко. Головну промову виголосив кол. прем'єр Канади Джон Діфенбейкер, підкресливши, що російський імперіялізм далі приховується за маскою комунізму. Промовець закликав українців „протестувати, протестувати і ще раз протестувати!" Його промову багато разів оплескувано, а потім високому гостеві була передана на знак вияву пошани і вдячности медаля княгині св. Ольги, вибита з нагоди 1000-ліття з часу смерти кн. Ольги ОЖ ОЧСУ. Промовляли міністер І. Яремко, радник Бойчук та ін. Виступала оркестра СУМ „Батурин", хор „Прометей", був виконаний монтаж д-ра Б. Стебельского „Слово Нескорених", виступала солістка Люба Кобрин з Парижу, мішаний хор Осередку СУМ. Заключне слово виголосив д-р Роман Малащук. Свято закінчилось національним гимном.

Два повітряні пірати згинули в намаганні захопити літак

Сан Франсіско. — Два повітряні пірати, 28-літні Дімітр Алексєєв і Міхаіл Дімітров Асманофф, були вбиті аґентами Федерального Бюра Інвестиґацій під час намагання захопити американський літак, що був в дорозі із Сакраменто до Сан Франсіско і Лос Анджелес. У перестрілці пірати вбили одного із 86 подорожних. Два інші подорожні були поранені. Обидва пірати мають російські імена і прізвища, але не встановлено, чи вони були совєтськими громадянами. Пірати захопили літак у повітрі та вимагали 800,000 долярів окупу і вільного переїзду на Сибір. Щоб одержати окуп та парашути і плян лету на Сибір, вони доручили пілотам осісти у віддаленому кінці міжнародного летовища у Сан Франсіско, передали свої вимоги, опісля ще одну годину кружляли в повітрі, разом з усіми подорожними, та знову осіли, щоб одержати викуп. Згідно з повідомленням Федерального Бюра Інвестиґацій, повітряна лінія погодилася на інтервенцію федеральних аґентів і один з них, вдаючи пілота повітряної лінії, що приніс вимаганий піратами окуп, наблизився на коротку віддаль до літака. Пірати вимагали, щоб він скинув верхній одяг, мабуть бажаючи переконатись, чи він не є озброєний. Аґент це вчинив, але пістоля була схована і він з нею ввійшов до літака. Чотири інші аґенти були сховані в човні, що стояв в недалекому заливі, і їм пощастило непомітно підступити до літака та сховатись під його крилом. Коли ж один з них спробував дістатись до входу літака, його завважили пірати й тоді прийшло до перестрілки, в результаті якої обидва пірати та один подорожний згинули. Федеральне Бюро Інвестиґацій ствердило, що подорожний був вбитий піратами.

В УКРАЇНІ ПОЧАЛИСЯ СУДИ НАД ЗААРЕШТОВАНИМИ В СІЧНІ ДІЯЧАМИ КУЛЬТУРИ

Ню Йорк. – Згідно з одержаними з України вістками, дня 5 липня ц. р. мав відбутися в Києві суд над Данилом Шумуком, що був арештований в січні ц. р. під час ширших арештів українських діячів культури. Це перший із судових процесів, що мають в ближчому часі відбутися над цими заарештованими в Україні. Перебіг процесу і засуд покищо невідомі.

Вперше Шумук був арештований ще в 1957 р. у Дніпропетровську за „антирадянську діяльність". Він просидів у таборах примусової праці понад 10 років. Перед другою світовою війною Шумук був в'язнем польської дефензиви.

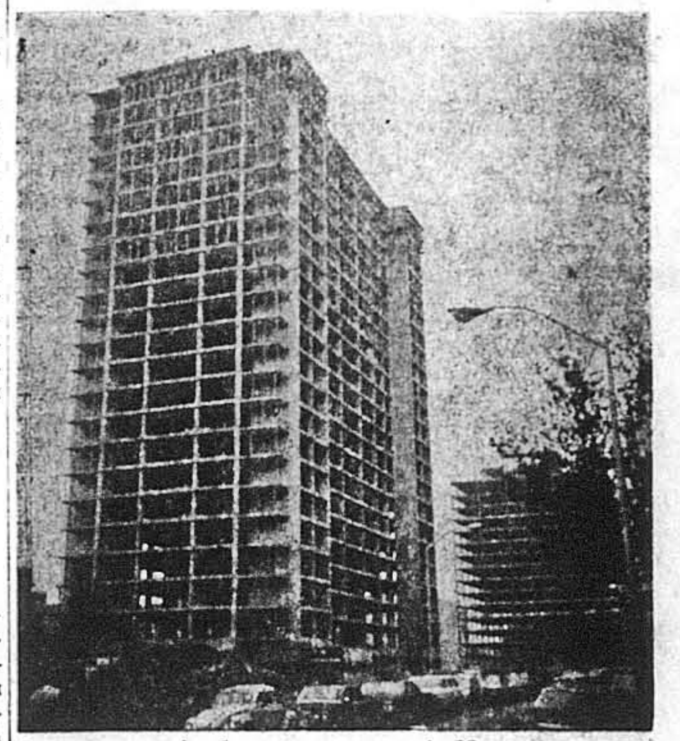
Разом із Ніною Строкатою - Караванською, процес якої відбувся 19 травня ц. р. в Одесі і яка була засуджена на чотири роки ув'язнення, були суджені в Одесі ще Семен Притика й Іван Резників, також за статтею 62-ою Карного Кодексу УССР, тобто за аґітацію „з метою підриву радянської влади". Одного із них засудили на три роки ув'язнення і другого на шість років.

У ЛИТВІ СПАЛИВ СЕБЕ 60-ЛІТНІЙ РОБІТНИК, ПРОТЕСТУЮЧИ ПРОТИ ОКУПАЦІЇ МОСКВОЮ

Москва. — Згідно з інформаціями із дисидентських кіл, у Литві відбулося уже третє самоспалення, як черговий акт протесту проти совєтської окупації й русифікації Литви совєтським комуністичним режимом. Ще 3 червня ц. р. спалив себе в Кавнасі на площі, обілллявши бензиною, 60-літній робітник Андруш Кукавічіюс. Померлого на другий день совєтська таємна поліція поховала потаємно в невідомому місці. Тиждень пізніше, 10 червня ц. р. пробував себе спалити 62-літній робітник Заліж Каускас, але ж арештували його аґенти КҐБ в моменті, як він виллляв на себе дуже запальну речовину ацетон і ще заки він встиг її запалити. Першим актом такого протесту у Литві було самоспалення 20-літнього литовського студента Романа Калянти, який спалив себе ще 14 травня і смерть якого стала приводом до бурхливих демонстрацій литовської молоді, що відбулася під гаслом „Свободу Литві". Довершив цього акту самоспалення Роман Калянта на тій же площі у Кавнаськім парку, де в 1940 році була проклямована совєтська влада над Литвою. Заворушення були здушені совєтськими парашутистами і з'єднаннями міліції. Другий з черги акт самоспалення відбувся 28 мая в литовському місті Варена, де закінчив таким самогубством 23-літній робітник Стоніс, обілллявши себе бензиною на місцевому ринку. Якихось ширших арештів після цих актів самоспалення не було. Тільки в тижні між 11 і 18 червня ц. р., коли у Вільнюсі відбувалися змагання в кошиківці, було арештованих 150 студентів, які зневажали совєтських змагунів і відмовлялися ставати на струнко під час співання совєтського гимну, і потім розліплювали протисовєтські летючки і вивішували литовські національні прапори на домах.

З приводу цих актів самоспалення в американському щоденнику „Ню Йорк Таймс", була надрукована в числі з 6 липня ц. р. редакційна стаття п. н. „Русифікація" із таким висновком: „Як довго литовці протестують самі, ясна річ, Москва має тим більше сили здушити їх незадоволення. Але є всі дані на те, щоб прийняти за певну річ, що подібні націоналістичні пристрасті наявні в Україні, Грузії, Азербайджані, Узбекістані та в інших не-російських республіках, не згадуючи двох інших Балтійських держав — Латвії й Естонії. Якщо неросійські меншини були б спроможні об'єднати їхні активності і стати об'єднаним фронтом проти русифікації, то вони стали б могутнім визовом супроти Москви".

ЗАКІНЧЕНО ЗАЛІЗО-БЕТОНОВУ КОНСТРУКЦІЮ СПОНЗОРОВАНОГО УНСОЮЗОМ МЕШКАНЕВОГО ХМАРОСЯГУ

Завершена залізо-бетонова конструкція 23-поверхового мешканевого хмаросягу, головним спонзором якого є Український Народний Союз. На знак завершення конструкції піднесено на цю могутню будівлю американський, український та порторіканський прапори, що й видно на цій фотознімці. За цією будівлею видно зариси могутньої сталевої конструкції хмаросягу УНСоюзу для приміщень його Головної Канцелярії і „Свободи".

Джерзі Сіті. — В середу, 5-го липня в пополудневих годинах у цьому надгудсонському місті відбулася ще одна замітна церемонія, зв'язана з українським іменем: піднесення високо під хмари зоряного американського, синьо-жовтого українського та біло-синьочервоного із зіркою порторіканського прапорів на закінчення залізобетонової конструкції високого на 23 поверхи мешканевого хмаросягу, що будується на кошт міста і стейту та спонзором якого є окрема українсько-порторіканська корпорація, яку очолює головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, заступник є заступник головного предсідника УНСоюзу Володимир Сохан, секретарем головний касир УНС пані Уляна Дячук, а ще одним заступником президента корпорації та його скарбником є члени порторіканської громади. Спонзорство цього могутнього будинку не є зв'язане з жадними видатками і не приноситиме жадних прибутків для спонзорів, але ці спонзори адмініструватимуть будівлю, наймати чи звільняти працівників, як і винаймати мешкання. Церемонія, про яку мова, відбулася в приявності посадника міста д-ра Павла Джордана, міських радних та репрезентантів УНСоюзу і порторіканської громади. Вже в найближчому часі будуть проголошені дуже догідні, зокрема для емеритів та для родин із поміркованими прибутками, умови винайму мешкань. Зголошення на винайм мешкань в цій могутній будівлі, що має бути вповні завершена та готова до вжитку в половині наступного року, приймає вже тепер секретар цієї Громадської Мешканевої Корпорації Полуса Гука, пані Уляна Дячук, головний касир УНС. Будівля, про яку мова, є в безпосередньому віддаленні тільки на один квартал від хмаросягу для нових приміщень Головної Канцелярії УНСоюзу і „Свободи".

Літературознавця Віктора Іванисенка виключили із Спілки Письменників

Київ. — Згідно із надрукованим у місцевій „Літературній Україні" ч. 52 із 30 червня ц. р. повідомленням про відбуте 27 червня ц. р. під головуванням письменника Юрія Смолича засідання президії правління Спілки Письменників України, президія СПУ рішила виключити із членства в цій режимній „спілці" відомого українського літературознавця Віктора Панасовича Іванисенка. У повідомленні про цю справу сказано: „Розглянуто персональну справу В. П. Іванисенка. Правління Київської організації обговорювало це питання й виключило Іванисенка В. П. із Спілки за вчинки, не сумісні із званням радянського літератора. Президія правління СПУ, розглянувши

(Закінчення на стор. 3-ій)

У КЕТСКІЛЬСЬКИХ ГОРАХ — АМЕРИКАНСЬКИХ КАРПАТАХ

Репортаж Леоніда Полтави

Кожного Божого літа в районі Кетскільських гір відбувається „українська інвазія", щоправда, дуже в тих горах побажана: район у трикутнику Кергонксон-Елленвіл - Аккорд „захоплюють" десятки тисяч українців із Ню Йорку, Філядельфії й сусідніх міст, іноді навіть з допомогою українців з Канади. Ця мирна армія має свою особливість: чим надворі стає гарячіше й вогкіше, тим вона більшає, й інколи в містечку Елленвіл (українська Криниця?) можна почути частіше українську та інші мови, чим англійську, хоч ніхто не казав, що Америка — англійська. Справжня Америка американська, а це означає десятки й десятки мов, культур, народів, що разом творять молоду американську націю.

Під час довгого кінця тижня з нагоди державного Свята Независимости вся Америка на колесах, на колесах і Американська Україна. На північному сході ЗСА в ці чотири дні більшість українських авт котяться в напрямку Кетскільських гір, що обертаються тоді в наші Карпати.

Мандруємо в одному з таких авт.

Усі дороги ведуть на Союзівку

Відпочинково - розвагова оселя УНСоюзу Союзівка, ця некоронована князівна українських відпочинкових осель у ЗСА, виринає серед затишку велетенських свіжих дерев після майже тригодинної подорожі з Ню Йорку. Звичайно подорож триває не цілих дві години, але на День Независимости, як згадано, вся Америка на колесах...

Союзівка — це майже 400 акрів України в Америці, власність УНСоюзу і його 88,000 членів у ЗСА й Канаді. І перша зустріч тут — із групою українців із Монтреалю, між ними сповнений енерґії головний радний Дмитро Попадинець, який передав кореспондентові „Свободи" для Канцелярії УНС у Джерзі Сіті кілька аплікацій нових членів УНСоюзу.

Синє небо, блакитний басейн з багатьма купальниками, сміх і радісні вигуки дітлахів біля гойдалок та інших дитячих розваг на окремій площі, тверді удари тенісистів, багато приємних, радісних зустрічей — все це відбувається на Союзівці під руками-крилами чарівного нового водограю „Маяна". Скульптурний водограй проєкту і виконання відомого скульптора п-і Слави Геруляк із Ню Йорку „Маяна" встановлений перед головним будинком Гостинницею. Це жінка в стилізованій кольоровій українській ноші, одну руку простягає до людей, в іншій тримає голубку, а її гарна голівка переливається срібним вінком, творе-

Слава Геруляк із „Маяною" на Союзівці

(Закінчення на стор. 4-ій)

Андрій Добрянський виступить на Союзівці цієї суботи

Андрій Добрянський

Союзівка, Керґонксон. — Цієї суботи, 8-го липня, в рямках щотижневих культурно - мистецьких програм на цій оселі Українського Народного Союзу, виступить відомий бас - баритон Метрополітальної Опери Андрій Добрянський. Солістові акомпаньюватиме на фортепіяні Роман Стецура. Концерт відбудеться в охолоджуваній штучно концертовій залі „Веселки" після вечері. В програмі, якою вестимуть Володимир Гентіш і Аня Дидик, виступить також музичний ансамбль Союзівки. Після концерту — забава з танцями.

В неділю, 9-го липня, після полудня відбудеться виставка світлин „Минуле" Олександра Пежанського з Чикаґа. Виставку влаштовує Українське Фотографічне Т-во. Вечером тієї ж неділі відбудеться показ прозірок Богдана Полянського „Природа малює".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issue combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На прощання Владики

Невблаганна смерть вирвала з-поміж нас філядельфійського єпископа - помічника Української Католицької Церкви, світлої пам'яті Владику Івана Стаха, що згинув трагічно в автомобільній катастрофі минулого тижня. І це не перший і не останній раз, що тільки трагедія викликає серед живих справжній не тільки жаль, але й оцінку втраченого.

Покійний Владика Іван Стах належав до тих небагатьох, про яких не тільки після смерти, але й за життя не можна було сказати нічого, крім доброго. Під час турботливих минулорічних подій, коли відбувались єпископські свячення у Філядельфії, та під час подій, що їх попередили, можна було навіть від найбільш завзятих опонентів тих свячень почути, що вони не тільки не мають нічого проти новонайменованого Владики Івана Стаха особисто, але, навпаки, високо його цінять і шанують, виступаючи проти тих свячень, а не проти нього особисто.

Пам'ять бо про покійного Владику Івана таки справд світла. Живе ще багато між нами колишніх „переміщених осіб", які в найтяжчих обставинах скитальських таборів у зруйнованій другою світовою війною Західній Европі пам'ятають стрункого, молодого капеляна Американської Армії із хрестиком на старшинській уніформі, що в своїм „джіпі" з'являвся у тих таборах і був чи не єдиною надією, єдиним променем тієї надії у безвиглядній ситуації. Пам'ятають цього спокійного, побожного душпастиря і численні його парафіяни з багатьох українських католицьких парафій в Америці, в яких він виконував свої душпастирські обов'язки. Два спізнені дописи про покійного Владику Івана Стаха, що їх друкуємо в сьогоднішньому числі можуть послужити потвердженням багатьох шляхетних прикмет, якими відзначався цей Угодник за свого життя що справді і з кожного огляду проходило під знаком вірної і непохитної служби Богові й народові, сповнено справжнім покликанням і глибокою любов'ю.

Владики Кир Івана Стаха вже немає між нами, але добра і вдячна пам'ять про нього збережеться назавжди.

Історична подія

Проголошений у вівторок 4 липня, в День Незалежности ЗСА, спільний комунікат Південної і Північної — комуністичної Кореї про те, що у висліді проведених протягом травня і червня цього року секретних переговорів між представниками урядів обох, взаємоворожих досі держав одного й того самого народу, обидва уряди погодилися змагати до уніфікації без застосування збройних чи й підривних дій, можна трактувати, як історичну подію.

Це вперше в історії повоєнного світу дві частини країни, здавалося б навіки роз'єднані і непримиренні, кожна з іншим суспільним ладом і цілком протилежною ідеологією, відважилися не тільки переговорювати, але й започатковувати перші конкретні кроки для майбутнього, хоч і далекого, поєднання. Встановлюючи між собою безпосереднє телефонічне сполучення, уряди обох частин заявили у проголошеному комунікаті, що вони готові „діяти безпосередньо, негайно й акуратно з метою незалежної реалізації мирного об'єднання батьківщини, у всіх проблемах які виникатимуть між Півднем і Північчю, і щодо заходів, що їх треба буде започатковувати в неочікуваних ситуаціях", тобто на випадок таких чи інших прикордонних сутичок. Поставлену собі мету обидві сторони рішені реалізувати без будь-якого втручання зовнішніх чинників і з пошануванням різниць в ідеях, ідеологіях і системах.

У політичних колах вважають, що почин для цього замирення між Північною і Південною Кореями дав през. Ніксон своїми відвідинами в Пекіні і в Москві. З незвичайним задоволенням прийняли домовлення між південними корейцями та північнокорейськими комуністами в Об'єднаних Націях у Ню Йорку і в колах американського Уряду у Вашингтоні. Президент Ніксон назвав цю подію фактом, який може мати корисний вплив на замирення в Кореї. В політичних колах світу сподіваються, що до подібного замирення може прийти також і в поділеному війною В'єтнамі.

Не відмовляючи ваги і значення цій історичній події, треба ствердити, що домова північних корейців із південними і їхня згода не встрявати в ідеологію і в суспільний лад протилежної сторони може бути також і комуністичним маневром з метою добитися своєї цілі — встановлення комуністичного ладу і накинення комуністичної ідеї й системи — іншими, як досі, нібито „мирними" засобами. З цього погляду комуністичні концесії можуть бути справжнім „троянським конем", що його призначенням є знищити ворожий до комунізму національний режим некомуністичної частини того чи іншого народу.

МІЖНАРОДНІ КОНФЕРЕНЦІЇ У ВІДНІ

Відень. — Сьогодні закінчив свої наради конґрес Соціялістичного Інтернаціоналу в Відні. Здається, ніколи ще не було на попередніх конґресах Соціялістичного Інтернаціоналу стільки визначних і впливових політиків різних країн, як на цьому 12-му з черги конґресі.

З промовами на конґресі виступали: прем'єр уряду Швеції Олоф Пальме, прем'єр Німецької Федеративної Республіки Віллі Брандт, прем'єр королівства Данії Краґ, прем'єр уряду острова Мальти Дом Мінтоф, прем'єр Ізраїлю Голда Меїр, як теж колишній прем'єр уряду Великобританії Гаролд Вільсон, теперішній голова уряду Австрії Бруно Крайський і багато членів парляментів, кандидатів на участь в урядах своїх країн.

Соціялістичний Інтернаціонал, заснований р. 1864, розпався в р. 1872 через інтриґи російського анархіста Михайла Бакуніна, який хотів підпорядкувати собі всі соціялістичні партії, як це пробував зробити Ленін, коли створив 1919 р. комуністичний Інтернаціонал у Москві.

В 1889 р. відновлено Соціялістичний Інтернаціонал у Парижі, і ця міжнародна орґанізація мала назву Другий Інтернаціонал. В 1904 р. була вперше на конґресі Інтернаціоналу делеґація двох українських соціял - демократичних партій: Революційної Української Партії з Наддніпрянщини (Євген Голіцинський) і делеґат Української Соціял - Демократичної Партії Західньо України, що була під владою Австрії, — Микола Ганкевич.

Українські соціял - демократи посилали своїх делеґатів на конґреси Соціялістичного Інтернаціоналу в Штуттґарті, в Німеччині (1907), в Копенгаґені (1910) і на надзвичайний конґрес Інтернаціоналу в Базелі (Швайцарія, 1913 р.). Мариво великої війни висіло в той час над Европою, і українська делеґація в своїй декляраціїї попереджала соціялістичні партії світу про пляни царської Росії захопити західні українські території та задушити українське політичне і культурне життя.

Тоді соціялістичні партії не мали сили перешкодити плянам урядів Росії, Німеччини та Австро - Угорщини, які хотіли вирішити свої незгоди кров'ю і залізом. В тодішніх обставинах царська Росія стала союзницею західніх демократій — Франції та Англії — проти Німеччини та Австро - Угорщини. Для соціял - демократичних партій Німеччини й Австрії перспектива перемоги царської Росії несла втрату великих досягнень цих партій, що були здобуті в цих країнах навіть під монархічною владою. Для соціял - демократичних країн (Бельгія, Англія, Франція, Італія) перемога Центральних Держав несла втрату територій і геґемонію німецьких мілітаристів в Европі, на чолі з Гінденбурґом, Людендорфом і кайзером Вільгельмом. Через цю трагічну ситуацію соціялісти воюючих країн не могли мати спільної плятформи і Соціялістичний Інтернаціонал розпався.

Мала група російських соціял - демократів большевиків під проводом Леніна, що жив у Швайцарії, кликала соціялістичні партії воюючих країн покинути фронт і обернути зброю проти „власної буржуазії", почати громадянську війну за створення соціялізму. Ці заклики Леніна не мали відгуку, і війна тривала аж до капітуляції Центральних Держав у жовтні й листопаді 1918 р.

Тільки 1923 р. на конґресі в Гамбурзі відновлено міжнародну соціялістичну орґанізацію під назвою Соціялістичний Робітничий Інтернаціонал. В цьому конґресі взяла участь 6-членна делеґація Української Соціял-Демократичної Партії: Осип Безпалко, Ольґерд Бочковський, Ісаак Мазепа, Борис Матюшенко, Володимир Старосольський, Панас Феденко. Українська соціял-демократія від 1923 р. мала своїх представників у Виконавчому Комітеті Соціялістичного Інтернаціоналу: перше — О. Безпалка, від 1927 р. — Панаса Феденка.

Слід згадати, що на конґресі Інтернаціоналу в Марселі (Франція) 1925 р. прийнято резолюцію з вимогою свободи і незалежности для країн, що створили були самостійні держави після революції 1917 р.: Вірменія, Грузія і Україна.

Українські делеґати брали участь також у конґресі Соціялістичного Інтернаціоналу в Брюсселі (1928 р.) і на Міжнародній Соціялістичній Конференції в Парижі 1933 р. Український делеґат П. Феденко виступив на конференції з промовою, в якій подав факти про голод в Україні, що був зорганізований Москвою, щоб виморити мільйони українців.

1929 р. до Соціялістичного Інтернаціоналу прийнято Українську Соціялістичну Радикальну Партію Західньої України, і делеґат цієї партії Михайло Матчак брав участь у засіданнях Виконавчого Комітету Соціялістичного Інтернаціоналу.

Відомий теоретик демократичного соціялізму Карл Кавтський писав, що Соціялістичний Інтернаціонал — це орґанізація для діяльности в час миру: війна руйнує міжнародну співпрацю. Так сталося і з Соціялістичним Робітничим Інтернаціоналом, коли Гітлер почав війну 1 вересня 1939 року. Тільки 1951 р. на міжнародному конґресі у Франкфурті в Німеччині відновлено Соціялістичний Інтернаціонал, і 1972 року відбувся у Відні його 12-ий конґрес.

До Соціялістичного Інтернаціоналу належать як споріднені орґанізації — Соціялістична Унія Центральної та Східньої Европи і Міжнародна Рада Соціял - Демократичного Жіноцтва. Соціялістична Унія об'єднує 10 партій з країн, що є під комуністичними режимами: Естонія, Латвія, Литва, Польща, Румунія, Угорщина, Україна, Югославія. В конференціях Міжнародної Ради Соціял-Демократичного Жіноцтва беруть постійно участь делеґатки Комітету Українського Соціял - Демократичного Жіноцтва (голова — проф. Любов Марґоліна - Гансен).

У Відні напередодні конґресу Соціялістичного Інтернаціоналу відбули свої конференції — Соціялістична Унія Центральної і Східньої Европи та Міжнародна Рада Соціял - Демократичного Жіноцтва. В цих конференціях взяли активну участь делеґати Української Соціялістичної Партії: проф. Панас Феденко, д-р Богдан Феденко і пані Ніна Феденко. Про ці наради буде мова в дальшому дописі.

Viator

УКРАЇНСЬКЕ ШКІЛЬНИЦТВО — ЗАПОРУКА ТРИВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

(1)

(УПБ, Рим). — В червні закриваються в більшості країн наших поселень шкільні брами й починаються вакації. Діти та юнацтво закінчують навчання, складають іспити, роблять підсумки своїх майже однорічних зусиль, одержують заслужені оцінки — свідоцтва. Це час, коли нам, старшим, батькам та громадському і церковному проводові, пора застановитися над українською освітою наших дітей і взагалі молодого покоління в діяспорі.

Мало не вся наша молодь набуває загальну освіту в неукраїнськомовних школах (за винятком деякої частини нашої дітвори в Югославії, Чехо - Словаччині, Польщі та у Малій Семінарії в Римі). В частині початкових і середніх шкіл, державних чи утримуваних за українські гроші за океаном українська мова є одним із предметів навчання. Проте, переважна більшість українського доростаючого покоління (мабуть, понад 90 відсотків) не отримують українознавчої освіти та знання української мови у нормальних загальноосвітніх школах, які вони щодня відвідують.

Українська громада утримує ще доповнюючі школи українознавства, які дають додаткове знання молоді рідної мови, історії, географії та культури України, звичайно по суботах, а подекуди в інші вільні від зайняття дні, чи вечорами або і в неділю, залежно від місцевих умов. Система рідних шкіл чи шкіл українознавства — від дитячих садків до матуральних курсів — добре у нас розбудована й розвивається задовільно. Це міг ствердити наш Блаженніший Первоієрарх під час своїх візитацій у різних країнах, коли тисячі молоді — учнів шкіл українознавства вітали його рідним словом і піснею.

Мережу українознавчих шкіл по різних країнах провадять різні установи — від громадських централь до окремих єуспільних організацій, товариств молоді, жіночих союзів, а то й спеціяльно заснованих виховно - освітніх установ. В окремих країнах існують крайові централі шкільництва, працюють дитячі видавництва, постали професійні педагогічні товариства. А завершує цю велику українознавчу шкільну систему Світова Виховно-Освітня Рада, яка діє при СКВУ.

Все це похвально. Наші зусилля виглядають навіть імпозантно у порівнянні з деякими етнічними групами. Але коли вглибитись у наші потреби, зміркувати можливості та об'єктивно оцінити дійсний вклад українського шкільництва у справу збереження й розвитку нашої спільноти та порівняти це із досягненнями деяких інших народів у діяспорі (наприклад, жидів), то виникають оправдані турботи за цей стан і тривога за наше майбутнє.

В Енциклопедії Українознавства підраховано, що ледве 30 тисяч української молоді в ЗСА, тобто менше, як 25% молоді українського роду у шкільному віці, охоплено якоюсь формою українського шкільництва, тобто своєю виховною системою. Сюди враховано й т. зв. недільні церковні школи або цілоденні парафіяльні школи без української мови. Не є кращим стан у Канаді, Арґентині, Бразилії. Дещо більше нашої молоді охоплено українським виховним процесом в Англії, а — як виявляють звіти — найкраще стоїть справа в Австралії, де 60% молоді мають якесь відношення до української освіти. Значно слабше стоїть справа в західньоевропейських країнах — Франції і Німеччині та дуже погано, в силу зрозумілих політичних причин, у Чехо - Словаччині і Польщі.

Нас тут цікавить, як до цього питання ставиться та як помагає розв'язувати проблему рідного шкільництва Українська Церква. В минулому якраз Церква, головно наша Українська Греко-Католицька Церква в заморських країнах була головним організатором і господарем перших шкіл, в яких, крім священика, подекуди паніматки, вчив особливо заслужений, хоч і призабутий сьогодні, наш дяковчитель. Лише згодом, коли почало прибувати більше світської інтеліґенції, поставали школи українознавства при суспільно - культурних товариствах, особливо „Просвітах".

Але це ніяк не звільнило українського священика від освітніх завдань. Він ніс далі на своїх плечах, разом із сестрами - монахинями та світськими співробітниками, головний тягар українського виховання. Не була ця система шкільництва досконалою; бракувало постійної організації, фахового проводу, координації в загальнокрайовому маштабі, добрих підручників, розробленої програми, методики тощо. Але дечого навчилася наша молодь перед і після першої війни в цих школах: принаймні читати і писати, розуміти мову й розмовляти нею, співати церковних пісень, а навіть подекуди читати церковно - слов'янські тексти. Ще сьогодні маємо по парафіях осіб у середньому і старшому віці, які, здобувши в цих шкілках своє українське знання 30-50 років тому, ще мають певне відношення і люблять українську пісню, а подекуди ще й співають у хорах. По таких хатах ще подибується українська преса.

(Закінчення буде)

Проф. Іван Попель

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ВЛАДИКИ ІВАНА СТАХА

Владики Івана Стаха вже між нами немає, але пам'ять про нього залишиться „в род і род", як про праведника.

Це були останні відвідини Владикою „Нашої Української Школи" при Осередку СУМА ім. УПА в Філядельфії, а виголошена ним проповідь — це був заповіт для нашої молоді, щоб вона наполегливо вивчала українську мову.

На Академії сказала до нього учениця, Ніна Тодорів, неначе прочуваючи, коли вручала Владиці китицю квітів: „Це — символ вічно триваючої весни", тобто вічного життя.

Урочисте закінчення навчання в цьому шкільному році відбулося у нас 17 червня. На це свято прибув Преосв. Владика Іван Стах. О годині 1-ій по полудні в церкві Христа Царя зібралися учні і вчителі на чолі з д-ром Олександром Лужницьким, — директором школи, батьки і гості.

Владика Іван Стах відправив Молебень до Найсвятішого Серця Ісуса в намірені нашої школи і виголосив прекрасну проповідь, в якій підкреслив значення релігійно - національного виховання української молоді. Владика Іван Стах зазначив, що, попри знання англійської мови, треба добре знати мову українську, рідну мову наших батьків, мову одного з найбільших народів у слов'янському світі.

Владика Іван Стах звернув увагу на те, що навіть багато чужинців вивчають українську мову.

Владика Іван підкреслив заслуги д-ра Олександра Лужницького за добру зорґанізованість школи, дисципліну учнів і високий рівень навчання.

Після Молебня Владика заінтонував „Многоліттєві" на інтенцію школи, директора і учительського збору. Після того п. Іван Вонс зробив спільну фотознімку з Владикою.

У другій частині урочистостей у великій залі „Тризуба" відбулася Академія, під час якої вітано Владику Івана Стаха.

На відкритті Академії Владика провів молитву. Першим вітав його голова Батьківського Комітету п. Стефан Вишинський. Віршований привіт склали Екселенції учениця Христя Куропась і учень Андрій Музика, вручивши йому китицю рож.

Програму Академії виготовив і нею керував проф. Володимир Мельник, імпресовий референт школи. Музичний супровід на фортепіяні виконувала Ірина Юрчак, учителька передшкілля і авторка мистецького оформлення. „Вакаційну пісню" (слова і музика проф. В. Мельника) проспівав шкільний хор. Деклямацію вірша „Дукат" виконали: Люба Пришляк, Галина Стефурак і Андрій Музика. Пісню „Весна" проспівали найменші учні і учениці. Хореографічний танок „Весна" виконала Ніна Тодорів, учениця балетної школи п. Стефанії Чаплинської. Збірну деклямацію виголосили: Аня Дольницька, Аня Чопко, Люба і Марійка Паласюки. Галина Небесна, учениця музичної школи проф. Зої Маркович, дуже добре заграла на фортепіяні. Танок „Дощик" виконали: Наталя Чопко, Христя Куропась і Андрій Музика, при чому малий Андрійко, вдягнений у козацький стрій, відтворив бравурний козацький танок. Ще один вірш продеклямувала Галина Небесна.

Діти раділи, що могли вітати Владику, улюбленця молоді. Старші добре пам'ятають Кир Івана Стаха; коли він, як капелян Американської Армії і репрезентант Українського Католицького Допомогового Комітету, як милосердний самаритянин, гоїв рани українських скитальців в Західній Німеччині і Австрії, сушив їхні сльози, обдаровував чим міг та рятував від насильної репатріяції. Апостольська Столиця, доцінюючи заслуги для Церкви і народу, піднесла Владику Кир Івана Стаха до найвищої церковної гідности — наслідника св. Апостолів.

Директор школи д-р Олександер Лужницький, молодий, підприємливий патріот, науковець, досконалий педагог, знавець психіки молоді і знаменитий виховник, у своєму слові підкреслив значення релігійного і національного виховання, особливо тепер, коли на рідних землях виривають з дитячих душ віру в Бога і топчуть українську мову.

Після того директор школи вручив Владиці чудові статуетки — символи науки, і він роздав їх як нагороди відзначеним учням і ученицям. За найвищі оцінки з шести предметів одержала нагороду Галя Стефурак, з п'яти предметів Роман Бачара. За відмінні оцінки з релігії нагороду одержала Люба Паласюк, при тому директор школи підкреслив великі досягнення проф. Івана Попеля в навчанні релігії й історії Української Церкви.

(Закінчення на стор. 3-ій)

Ольга Приходько

З МОРЯ ЖИТЕЙСЬКОГО...

Розповідь з часів старого Поділля

(3)

Присутність нової особи в домі прикро вразила молодого пана. Було це для нього так несподівано, хоч мати йому між іншим писала, що взяла собі з монастиря панночку-сироту, щоб не чутися самотньою, він на це не звернув уваги, думаючи, що це напевно якесь дівчатко, з яким йому не доведеться зустрічатись. Але коли побачив дорослу, гарну панну і те становище, яке вона зайняла в домі, подумав, що це буде для нього дуже зобов'язуючим. Треба буде постійно піддержувати певну обрядність у відносинах, а це втомлює та надокучає. — „Що я можу мати з нею спільного?" — подумав собі. Треба сказати, що він, вихований монахом у суворому відлученні від жіноцтва, почував якусь ніяковість чи навіть просто боявся кожної молодої жінки. І за кордоном, коли це було тільки можливо, уникав жіночого товариства.

Це було перше враження від зустрічі.

За кілька днів це почуття розвіялося ,як дим.

Найбільше обеззброїла його панна Стефанія своєю покірною скромністю, а ореол чистоти, який оточував її істоту, зворушив його. З першого моменту він зауважив, з якою майже дитячою увагою вона слухає кожне його слово. Всі його оповідання про чужі сторони просто впивала в себе, бо було це все для неї таке нове, таке надзвичайне, таке цікаве, а вся його особа при тому здавалась їй особливо визначною, повною великої переваги не тільки над нею, але й над всіма людьми, яких вона до тієї пори пізнала. Така увага привабливої панночки додавала панові Зиґмундові охоти, і він з щораз більшим оживленням розповідав про свої подорожі, про цікаві події ,про різні пригоди. Чим більше панночка слухала, тим більше то її захоплювало. Найбільш принади в тому мали для неї не так самі події, як та можливість вільно жити, якої вона сама не пізнала ніколи. Ця воля вабила її невимовно, як щось таке, про що в монастирі не вільно було й мріяти.

А тим часом весна була в повному розквіті. У парку все цвіло, і чарівний, хвилюючий аромат весняний вітрець заносив аж до покоїв. Приємно і солодко було тим дихати. Приємним і солодким здавалося життя. Стара пані непомітно старалась час від часу залишати молодих насамоті. Але не треба було старатися, бо вони самі шукали можливости бути разом.

Пан Зиґмунд скоро так звик до товариства панни Стефанії, що коли ранком вона часами трохи пізніше приходила до сніданку, він нетерпляче поглядав на двері — чом, мовляв, не приходить. Коли ж вона з'являлася, ясна, свіжа, оживлена і віталася своїм мелодійним голосом, він відчував таке приємне заспокоєння, яке почуває людина, коли знайде то, чого довго шукала.

Одного дня, коли панночка особливо запізнилася, пан Зиґмунд жартом спитав:

— Чи не шкода вам, панно Стефаніє, цих чарівних ранків?

— Пан Зиґмунд думає, що я так довго сплю? — і вона весело засміялась. — О, ні. Я звикла в монастирі вставати дуже рано і тепер щоранку перед сніданням встигаю обійти півпарку, щоб подивитися, що вже розцвіло. — І з захопленням почала розповідати про рожеву ранню свіжість, про красу квітів, про щебет пташок і про те щастя, яке вона при тому відчуває.

Пан Зиґмунд поглянув на неї. Дійсно, вона вся світилася, і здавалося, що принесла з собою свіжість і аромат весняного ранку. А так, дивлячись на неї, усвідомив собі її красу і те почуття, яке вона в ньому викликає. — Хотів би то все бачити вашими очима. Якщо дозволите, завтра ранком буду вас супроводити.

Стара пані задоволено зідхнула.

Почалися спільні ранішні прогулянки парком. Що може бути чарівніше, як росистий рожевий ранок у квітучому саду! Усе живе, усе цвіте, усе пахтить, усе співає, все тріпочеться таємничою силою відвічного буття . . . Краплини роси тремтять на квітах і міняться в сонячному промінні, як дорогоцінні прикраси на шлюбному уборі нареченої. Подивіться тільки на ці пишні квіти, хіба, розкриваючи свої ніжні пелюстки, не одягаються вони до шлюбу? Подивіться на цей кущ, укритий білим цвітом, оздобленим зеленими блискучими ґірляндами. Хіба це не наречена, прибрана до вінця? Але слова, бідні людські слова, хіба можуть розкрити всю глибину, всю красу, всю велич і ввесь траґізм цієї найбільшої таємниці буття?

Яка це декорація для молодого кохання!

Ці прогулянки були такі прекрасні, що молода пара часто втрачала відчуття часу, і стара пані довго сиділа в самоті коло сніданку, вичікуючи своїх милих дітей. Не гнівалася за порушення заведеного порядку, навпаки — тішилася, бо бачила справжню радість в очах свого сина.

Ці прогулянки швидко зблизили молодих.

Як це сталося?

Чим за такий короткий час наївна панночка привабила до себе такого бувалого, блискучого, вибагливого естета?

Не була це її краса. Скільки пишних красунь бачив він серед того товариства, з яким зустрічався в своїх подорожах за кордоном. Чи були то горді аристократки, чи вільні подруги мистців, чи просто палкі південні дівчата, яких хвилювали його сині очі, і вони виявляли йому всіма способами свою прихильність, — ніколи не відчував він нічого подібного, як тепер. Ті всі жінки здавалися йому чужими, незрозумілими й навіть небезпечними, їх присутність його непокоїла, і він старався їх уникати.

А тепер? Тепер сталося зовсім навпаки: він відчував неспокій, коли панну Стефанію довго не бачив.

(Далі буде.)

СПІЗНЕНИЙ ДОПИС

Преосвященний Кир Іван Стах, — наш новий парох

В неділю 25-го червня 1972 р. по другій Службі Божій парафіяни церкви Благовіщення у Філядельфії — Мелроз Парк — зібралися в церковній залі і на святочному прийнятті привітали і вшанували свого нового пароха в особі Преосв. Кир Івана Стаха разом з новим Адміністратором о. Августином Молодовцем. При святочному столі поруч нового пароха Преосв. Кир Івана зайняли місця заслужений парафіянин відомий лікар-громадянин д-р Е. Гарасим, адвокат Максим'юк, як тостмайстер, новий адміністратор о. А. Молодовець, заслужений диригент парафіяльного хору Іван Онушкевич, д-р В. Ґалан, п-і Михалюк і представник молоді при парафії Орест Швед, який саме закінчив університет Вілланова і почав дальші студії в Дрексел Інституті.

На початку відомий хор парафії Благовіщення відспівав на пошану і для привітання нового пароха дві пісні. Диригент хору І. Онушкевич склав привіт і побажання. Наприкінці святочного обіду склав привіт д-р В. Ґалан, опісля промовив д-р Е. Гарасим, який згадав м. і. початки парафії Благовіщення, а зокрема першого пароха о. Бурака, який багато причинився до будови нової церкви в кращій частині міста Філядельфії в Мелроз Парку. Тостмайстер адвокат Максим'юк подав коротко про життя і діяльність нового пароха Преосв. Кир Івана, про парафії, де він був парохом і про його висвячення Єпископом. Опісля промовив парафіянин ред. Микола Вайда, підкресливши великі заслуги Преосв. Івана Стаха, коли він як о. І. Стах, був представником Українського Допомогового Католицького Комітету для Скитальців у Стемфорді під головством тоді Преосв. Єпископа-Помічника, а сьогодні Митрополита Кир Амвроза Сенишина. Преосв. Кир Іван в тому часі багато допомагав українським скитальцям в ДП таборах в Німеччині та причинився до масового спровадження їх до Америки.

Накінець промовив новий парох, Преосв. Кир Іван Стах. Склав щиру подяку всім присутнім та всім промовцям. Говорив вільно з серця та душі „хоч і народилися ми в Америці, ми почуваємося українцями" — сказав м. і. Преосвященний і цитував Шевченка, щоб ніколи не забути, хто ми є і чиї ми діти, щоб і чужого навчатись, але свого не цуратись. Хвалив Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа й обіцяв йому всебічну підтримку.. Згадав, що будучи довгі роки між українськими скитальцями в Німечині, пізнав їх велику любов до рідної Церкви і народу та поневоленої України. „Вони навчили і мене любити українську мову й Україну та боротися за її волю". Заохочував вірних парафії Благовіщення обов'язково вчити своїх дітей української мови, без якої Церква не може бути українською, ані не може зберегтися. Підкреслив, що, будучи назначений керівником парафіяльного шкільництва (шкільної ради) в Архієпархії головну увагу звертає на навчання української мови. Обіцяв вповні оформити навчання української мови і релігії з вереснем цього року при парафії Благовіщення, де він оце став парохом. Просив вірних парафії продовжати сплачувати довг за новозбудовану церкву. Хвалив Т-во св. Анни і поодиноких пань, які роблять всі заходи, щоб здобувати гроші для сплачування довгу. Згадав із подякою пань: Швед, Карабин, Труш, Карпчук, Стець, Кріль, Мазурок та Ґумот. Опісля підійшла до столу пані Гарасим і передала новому парохові Преосв. Кир Іванові чек на 2.500 дол. на сплату довгу за новозбудовану церкву Благовіщення Пресв. Діви Марії. Преосвященний, дякував за цей великий дар, підкреслив, що жіноцтво з Т-ва св. Анни при парафії досі склало на цілі новозбудованої церкви дол. 10.500 та, що церква, яка має таких віддаких вірних буде жити, розвиватися і скоро сплатиться довг. Після поновного Многоліття новому парохові, новому адміністраторові та вірним парафії на закінчення дружнього і приємного прийняття відмовлено молитву.

П'ятого дня після цього прийняття, 29 червня ц. р., після написання цього допису сталося страшне нещастя. Преосв. Кир Іван Стах, вертаючи вночі своїм автом зі Стемфорду, Конн., до Філядельфії зударився на дорозі з вантажним автом і був трагічно убитий. Вічна йому пам'ять!

М. В.

ЗАЯВА

ПРЕЗИДІЇ РАДИ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ЗСА ЗА ПАТРІЯРХАТ УКЦЕРКВИ.

Від часу V Архиєпископського Синоду в жовтні-листопаді 1971 р. у внутрішнім житті Української Католицької Церкви настало помітне відпруження. На жаль немов для протидії цим заспокійливим явищам, почали спорадично появлятися матеріяли — статті, брошури, навіть летючки підписаних і непідписаних авторів, спрямовані недвозначно проти патріяршого руху, а зокрема проти особи самого Первоієрарха УКЦеркви, Блаженнішого Верховного Архиєпископа Йосифа Сліпого, відновителя і носія ідеї помісности — Патріярхату.

До цієї публіцистики приєдналася в останній час, також п. Мілена Рудницька у статті „Криза чи провал"? на сторінках газети, яка вже від деякого часу зневажливо виступає проти Голови Української Католицької Церкви. Розглянувши думки тієї статті, Президія Ради Українських Організацій ЗСА за Патріярхат Помісної Української Католицької Церкви, уважає за відповідне уприлюднити таку заяву:

1) авторка статті необ'єктивними і недодуманими до кінця твердженнями неправильно зінтерпретувала сучасну ситуацію в Українській Католицькій Церкві поза межами України; безосновними і глумливими закидами на адресу Первоієрарха Української Католицької Церкви Блаженнішого Верховного Архиєпископа Йосифа Сліпого, мовляв, його діяльність після 1963 р. стала головною причиною теперішньої деконюнктури, — авторка допустилася прилюдної зневаги всесвітньо і всенародно шанованого авторитету, що ввійшов в історію Вселенської Церкви як героїчний борець за збереження Христової Правди на землі, а серед українського народу зокрема;

2) змальовуючи важке становище Української Католицької Церкви у вільнім світі, навмисно промовчавши головні причини цього становища — дотеперішні неприхильні нам впливи і контакти провідних католицьких чинників з совєтським режимом та контрольованою ним Російською Православною Церквою — авторка при самім корені підкосила і обезвартіснила достовірність і речевість своїх тверджень про теперішню деконюнктуру Української Католицької Церкви;

3) відкидаємо заміти, немов би діяльність Блаженнішого Верховного Архиєпископа була безпосередньою причиною „нового розбрату" в українській спільноті, бо його праця і особиста поява серед вірних завжди діяла об'єднаючо, за те стверджуємо, що замішання, сумніви і зневіру в правильність ідеї урівноправлення Української Католицької Церкви в дусі соборових постанов намагаються спорадично розвівати серед Божого люду, автори різних публікованих матеріялів, учасників змови, націленої на послаблення чи ліквідацію руху, за Помісність і Патріярхат Української Католицької Церкви;

4) заявляємо, що Рада Українських Організацій в ЗСА за Патріярхат Помісної Української Католицької Церкви, до складу якої входять 24 Громадську Крайові Організації, в тому всі організації жіноцтва, студентства і молоді, підтримує і буде всіма доступними засобами здійснювати зроджену ще перед 300 роками ідею українського патріярхату, яка тепер об'єднує всіх під одним прапором Владик, Духовенство та Українських Мирян на цілій земній кулі; тому Рада Українських Організацій ЗСА за Патріярхат Помісної Української Католицької Церкви кличе всіх, у кого б'ється живе українське християнське серце, згуртуватися під проводом посланого нам Божим Провидінням Голови Архиєпископського і Постійного Синодів Української Католицької Церкви; Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа VII, який своїм героїчним і повним посвяти життям та діяльністю історичного значення, здобув собі наше повне довір'я, пошану і любов.

Президія Ради Українських Організацій ЗСА за Патріярхат Помісної Української Католицької Церкви: Михайло Панасюк — голова, Д-р Юрій Городиловський, Д-р Олександер Білик, Д-р Богдан Олесницький — заступники голови, Микола Денисюк — секретар.

ЕСЕЙ В. МОРОЗА У ШВЕЦІЇ

Мюнхен. — Заходами Пресового Бюра АБН есей Валентина Мороза під наг. „I stallet for ett sista ord" — „Замість останнього слова", вийшов у перекладі на шведську мову, виданий накладом в 3 000 примірників. Його розповсюджують у Швеції та ін. скандинавських країнах.

ЗЛІКВІДУВАЛИ ПРІЗВИЩЕ НА ПАМ'ЯТНИКУ

Впродовж 25 років на пам'ятнику в Івангороді на Кіровоградщині блищало золотими літерами викарбуване прізвище „героя вітчизняної війни С. К. Маслова". Коли ж місцеві учні почали розшукувати біографічні дані про осіб, чиї прізвища викарбувані на пам'ятнику, то надійшов лист від С. К. Маслова, що він „жив і здоров", і тепер ніяким особливим геройством не відзначається. „Ізвєстія" з 23 червня подали, що „тепер помилка на пам'ятнику виправлена".

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ВЛАДИКИ ІВАНА СТАХА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

За відмінні оцінки з української літератури нагороду одержала Оля Ольховецька, з історії України — Михайло Дзюбас, географії України — Стефан Стефурак, а з української мови — Юрій Іваськів. При тому директор висловив побоювання, що коли так далі піде байдужість батьків до вивчання їхніми дітьми рідної мови, як то спостерігається тепер серед нашої спільноти, то процес асиміляції посунеться так далеко, що за яких п'ятнадцять років нагороду за знання української мови одержить хіба хтось зі старших людей.

Далі директор роздав усім учням і ученицям по-мистецьки виконані річні свідоцтва з оцінками із усіх предметів.

На закінчення Владика знову провів молитву, а всі приявні відспівали „Не пора!"

Після Академії дирекція школи, Учительський Збір і батьки угощали Владику при спільній трапезі.

Увечері в цій самій залі відбулася забава для молоді і батьків. Оркестра складалася з музикантів - випускників „Нашої Української Школи".

Владики Івана Стаха вже немає серед нас, але пам'ять про нього серед молоді і старшого громадянства ще довго житиме, як про справжнього Пастиря - Праведника, що все своє життя присвятив рідному народові.

Літературознавця Віктора Іванисенка виключили із Спілки Письменників

(Закінчення зі стор. 1-ої)

згадану персональну справу. за антигромадську поведінку, вчинки і дії, що грубо порушують статут Спілки письменників СРСР, виключила Іванисенка В. П. із Спілки письменників. Рішення прийнято одноголосно".

До цього повідомлення треба додати, що Віктор Панасович Іванисенко, народжений 1927 року в селі Новопавлівці, Межівського району на Дніпропетровщині, в сім'ї вчителя, служив у совєтській армії в 1944-49 роках і, вийшовши з війська, в 1953 році закінчив філологічний факультет Харківського державного університету, в 1958 р. аспірантуру, після чого вчителював у Сумській і Донецькій областях. Після захисту дисертації працював в Інституті літератури АН УССР. Був членом Комуністичної партії Совєтського Союзу. В. П. Іванисенко відомий, як автор низки літературознавчих праць і збірок статтей, в тому числі „Сучасна ліро-епічна поема" (1954), „Поезія, людина і сучасність" (1960), „Поезія і комуністична мораль" (1961), „Поезія і життя народу" (1962), „Що таке лірика" (1963), „Народження стилю" (1964) та ін. Із виступом шестидесятників В. Іванисенко зустрів дуже прихильно творчість Ліни Костенко, Івана Драча, Бориса Нечерди, Ірини Жиленко, Людмили Скирди. За прихильність до заарештованих в другій половині 1960-их рр. діячів культури В. Іванисенка почали шиканувати. В червні 1970 р. в нього, що був у той час уже старшим науковим співробітником Інституту Літератури АН УССР, переведено обшук і знайдено в нього самвидавські видання, що їх мала нібито передруковувати його дружина, в тому числі романи Солженіцина, меморандум акад. А. Сахарова, працю І. Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?" й ін. На партійних зборах Інституту Іванисенко був викинутий із партії і його переведено на низькооплачувану посаду ляборанта і відмовлено йому захист докторської дисертації. На засіданні правління Київської обласної письменницької організації В. Іванисенка виключено із членства СПУ. В бібліографічному довіднику п. н. „Письменники Радянської України", виданому в Києві 1970 року, в якому була вміщена довідка про В. Іванисенка, видерто з усього тиражу сторінки 163-164 і стор. 529-530 із згадками про нього, і вклеєно нові, хоч і виключення його ще не було остаточно затверджене правлінням цілої СПУ.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ДЕНЬ

Деканат УПЦеркви Ню Йорку - Ню Джерзі на своїй нараді в червні постановив улаштувати в неділю, 13-го серпня 1972 р. Український Православний День, для відзначення 984-ої річниці Хрещення України. Свято відбудеться на терені Українського Села при Сідар Ґров Лейн у Бавнд Бруку і розпочнеться о год. 11 Архиєрейською Службою Божою з участю довколишнього духовенства. Відтак відбудеться Молебень і освячення води. О год. 1 обід з українських страв та розваги для дітей і старших. Мистецька програма буде виконана молодими талантами з довколишніх церковних громад. Чистий прибуток призначений на: Розбудову Осередку Церкви, Фонд Катедри Українознавства про Гарвардському Університеті та на Деканальне Сестрицтво — інформує Комітет Дня.

Опитування заповідає виборчу перемогу президента Ніксона

Вашинґтон. — Напередодні недалекої вже Демократичної Конвенції в Маямі Біч на Флориді, Інститут Ґеллупа зробив опитування серед майбутніх виборців. Опитування виявили наступне: теперішній президент Ричард Ніксон дістав 53 відсотки голосів за перевибір його знову на Президента, а кандидат Демократичної партії, сенатор Джордж МекҐоверн дістав 37 відс. — найбільше з усіх демократичних президентських кандидатів. Президент Ніксон дістав також 55 відс. голосів „за" в той час, як демократичний кандидат сенатор Гюберт Гомфрі дістав 33 відс. голосів опитуваних. 10 відс. з усіх, що брали участь в анкеті, ще не вирішили остаточно, за кого будуть голосувати. Це ж пробне голосування Інституту Ґеллупа виявило, що коли б губернатор Алабами Воллес був кандидатом від третьої партії, тоді през. Ніксон дістав би 45 відс. голосів, сен. МекҐоверн 32 відс., а губ. Воллес — 18 відс.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що 20-го червня 1972 р. померла в Бад Залцуфлен, Німеччина, наша Найдорожча і Незабутня МАМА, БАБЦЯ і ТІТКА

бл. п. ОЛЕНА БРЕНДЗАН родом ПАВНЕЛ

на 89-му році життя.

ПОХОРОН відбувся 23-го червня 1972 р. на місцевім цвинтарі.

Полишені в смутку:
син — АЛЕКСАНДЕР
невістка — ЮЛІЯ ШПЕТКО з чоловіком
донька — ІРИНА ШПЕТКО з чоловіком МИКОЛОЮ
внучка — АНГЕЛИНА

В суботу, 8-го липня 1972 року

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ мого Незабутнього ЧОЛОВІКА

сл. п. ВАСИЛЯ ОВСІЄНКА

сотника Армії УНР

буде відслужена

о год. 12:30 по полудні

на місці Його вічного спочинку на УКРАЇНСЬКОМУ ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ в САВТ БАВНД БРУКУ, Н. Дж.

ПАНАХИДА

Рідних, Побратимів по Зброї і Приятелів Покійного прохаю помолитися в той день разом зі мною за спокій Його Душі.

ГАЛИНА ОВСІЄНКО — вдова

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що Волею Всевишнього відійшов від нас у Вічність дня 2-го липня 1972 р. на 70-му році життя наш Найдорожчий і Незабутній МУЖ, БРАТ, ШВАҐЕР та СТРИЙКО

бл. п. Інж. БОГДАН Я. ОНУФЕРКО

учасник Визвольних Змагань, доброволець Армії УНР.

ПАНАХИДА відслужиться в п'ятницю, 7-го липня 1972 р. о год. 8-ій вечора у похоронному заведенні J. F. Brennan, 858 N. 22nd St., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 8-го липня 1972 року о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Миколая при 24-ій і Poplar Street, а опісля на цвинтар у Факс Чейс біля Філядельфії, Па.

У глибокому горю залишені:
ЄВГЕНІЯ з КРОХМАЛЮКІВ — дружина
МАРКІЯН ОНУФЕРКО — брат з дружиною ЛЮБОЮ і дітьми: МАРТОЮ, АНДРІЄМ і НІЛЕЮ
СОФІЯ ОНУФЕРКО — братова з дітьми і внуками
ОСИПА ОНУФЕРКО — братова з дітьми і внуками
ГАЛИНА КРОХМАЛЮК — шваґрова
МАРІЯ СЛОБОДЯН — шваґрова з мужем ВАСИЛЕМ
та ближча і дальша Рідня в Україні та на еміграції

Замість квітів на могилу, проситься складати пожертви на Фонд Верховного Архиєпископа Кир Йосифа VII.
813 N. 21st St., Philadelphia, Pa. 19130

Ділимося сумною вісткою з Друзями й Українським Громадянством, що дня 3-го липня 1972 року по важкій недузі на 64-му році життя упокоївся в Бозі наш Найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

бл. п. ДАНИЛО ДЕ ТРУНКО ЧАЙКОВСЬКИЙ

ЗАУПОКІЙНІ ПАНАХИДИ будуть відправлені в четвер, 6-го і в п'ятницю 7-го липня в год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Литвин-Литвин, 801 Спрінґфілд Авеню в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться в суботу, 8-го липня 1972 р. в год. 10-ій рано з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Після Служби Божої, Тіло Покійного буде перевезене на цвинтар у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
ЛЮБОМИРА — дружина
ЗОРЕСЛАВА і МИХАЙЛО — дочка і зять
РОМАН — син
Ближча і дальша Родина

БУДІВЕЛЬНИЙ КОМІТЕТ Української Православної Церкви СВ. АП. ПЕТРА і ПАВЛА в ҐЛЕН СПЕЙ, Н. И. повідомляє, що відбудеться

УРОЧИСТЕ ПОСВЯЧЕННЯ НАРІЖНОГО КАМЕНЯ

Новобудованої Української Православної Церкви св. Первоверховних Апостолів Петра і Павла

Після посвячення відбудеться ПІКНІК для всіх присутніх з мистецькою програмою і виграшами.

При буфеті та барі будуть різноманітні страви та прохолодні напитки.

Неділя, 16-го липня 1972 року

в 11-ій годині ранку

на церковній площі

подарованій Українським Робітничим Союзом на „ВЕРХОВИНІ" в ҐЛЕН СПЕЙ, Н. И.

Сердечно запрошуємо всіх Українців до участи в урочистостях.

Зголошення на автобус телефонічно від 6 до 9 веч. щодено, крім неділі: (212) 533-2980.

Будівельний Комітет

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. КАТРІ МОРОЗ** складають 20.00 долярів на Фонд Кардинала Сліпого

Орися і Осип ДАЦИК, сестра і шваґер

У незабутню пам'ять Дорогої **бл. п. ВІРИ КУЛИП** матері Галини Ханн, складають 25.00 долярів на Український Національний Музей у Бавнд Бруку

Софія, Люба і Роман МЕЛЬНИКИ

З. Яцків, Б. Кучинський, А. Чайківський — переможці тенісового турніру СУАСТ-Схід

Кергонксон, Н. И. — Зиновій Яцків (КЛК, Ютика) в групі чоловіків, Борис Кучинський („Чорноморська Січ" Нюарк) в групі сеньйорів, і Андрій Чайківський (КЛК, Ню Гейвен) в групі юньйорів вийшли переможцями тенісового турніру Союзу Українських-Американських Спортових Товариств (СУАСТ)-Схід, який відбувся в суботу і неділю, 1-2 липня, на відновлених кортах Союзівки.

В групі чоловіків, в якій змагалося 20 змагунів, З. Яцків переміг у фінальній грі Юрія Савчака („Тризуб" Філядельфія) 3:6, 7:5, 6:0. При стані 3:0 для Яцкова в третьому сеті, Савчак здав партію. У півфіналах Яцків переміч Олександра Олинця („Тризуб" Філядельфія) 6:1, 6:4, а Савчак — Зенона Снилика („Чорноморська Січ" Нюарк), 6:0, 6:1.

У фінальній грі групи сеньйорів Б. Кучинський переміг д-ра Володимира Гука („Чорноморська Січ" Нюарк) 6:4, 6:4. У півфіналах — на всіх 7 учасників Кучинський переміг д-ра Р. Рака (КЛК) 6:0, 6:0, а д-р Гук – Андрія Гончаренка („Чорноморська Січ" Нюарк) 6:4, 7:5.

В групі юньйорів змагалося чотири юнаки. Переможцем у фінальній грі вийшов А. Чайківський вислідом 6:1, 6:2 над Ю. Михайлюком („Чорноморська Січ" Нюарк). У змаганнях за третє-четверте місце, Олег Сохан (КЛК) переміг Юрія Гончаренка („Чорноморська Січ" Нюарк) 6:4, 6:4. В групі жінок і юначок не було зголошень.

Змаганнями, що їх організував Карпатський Лещетарський Клюб, проводила комісія в складі: інж. Роман Ракочий, голова і провідник турніру, інж. Петро Шиприкевич, секретар, Мирон Магмет, господар, інж. Ю. Савчак і ред. З. Снилик, члени.

Черговий турнір на Союзівці відбудеться 12-13 серпня в подвійних грах за чаші цієї оселі УНСоюзу.

У КЕТСКІЛЬСЬКИХ ГОРАХ — АМЕРИКАНСЬКИХ КАРПАТАХ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ним каскадами води. „Маяна" — стародавня, праісторична українська богиня весни, її оспівав у одному з творів Ю. Федькович, а хто хотів би знати більше, нехай звернеться до праць проф. Килимника. Встановлена в минулому році. „Маяна" ще не має підпису. Мистець Слава Ґеруляк саме домовилась із директором Союзівки п. Володимиром Квасом, що вона виконає сама двомовний підпис для цього водограю і скульптури водночас.

Та красна „Маяна" — ще одна новина на Союзівці. Хоч як у дир. Володимира Кваса мало часу, сідаємо в авто й нашвидку об'їздимо Союзівку. Люксусовий „седан" охолоджений, тихо лунає українська музика — минулого року працівники Оселі подарували своєму керівникові апаратуру і запис української музики та пісень на стрічку. Довідуюсь, що тепер Союзівка дала працю 70 студентам і студенткам, що під час звичайного тижня на Оселі кругло 150 гостей, на „вікенди" — 200 осіб займають вигідні помешкання та, крім того, над басейном, на концертах, на забавах буває від 700 до 800 осіб, в тому багато молоді.

На 400 акрах землі є що робити, є що направляти і є [illegible] ставити нові будови, розширювати площі. „Седан" минає велику — нову — стоянку авт поблизу Гостинниці; з'їздимо вниз, де був небезпечний закрут, тепер тут широка дорога, підмурований схил пагорба, залишилося ще перенести ліворуч телеграфічного стовпа. Ще нижче — вже не два, а три тенісові корти; розпочали будувати нову площу для кошиківки та стіну для тенісових вправ поблизу в'їзду на Оселю. Їдемо вгору, оглядаємо велетенську срібну кулю — відновлений резервуар води, поруч є ще й інший, менший. Цього року Союзівка дуже багата на воду, доводиться її, перепустивши через резервуари, спускати в річку. Власна вода, власна каналізація, свої дороги, місцями при дорогах дерев'яні, карпатського типу загорожі... зразково відновлений дитячий табір... охолодження великої залі „Веселки" — все це приємні новини. Які пляни має Союзівка, це своєрідне українське містечко в горах? Їх багато, та найважливіший – охолодження їдальні в Гостинниці.

Повертаємось із Дитячого Табору, де на стіні прегарної вітальні красується „Веселка". Довідуюсь, що дир. В. Квас був делеґатом на стейтовій Конвенції Лайонс-Клюбу, що він є президентом Лайонс-Клюбу в повіті Олстер, а в такій же професійній організації — віцепрезидентом на той повіт. Це — приклад інтеграції в американське життя: світ „бизнесу" біля 10 років придивлявся до праці нової української людини, прибулої з Европи з таборів „переміщених осіб", і вивчивши осяги — прийняв як свого, що має значення і політично-громадського порядку, і в економічному пляні.

У канцелярії Союзівки не замовкають телефони. Їх завжди багато, а тепер же – довгий кінець тижня, Свято Незалежности. Саме телефон із Сумівської Оселі: там виступала 60-членна духова оркестра з Монтреалю, молодь хоче заїхати на Союзівку, побачити мистецьку вечірню програму, потім потанцювати. З місцем на Союзівці в ці дні сутужно, але „Приїздіть, для молоді місце знайдемо", — каже п. Квас, кладе слухавку і торкається долонею чола: „Де ж їх примістити?"..

Мистецькі вечори на Союзівці

Для інформації майбутніх гостей Союзівки подаємо: у цьому сезоні на Союзівці запляновано багато цікавих мистецьких програм, що їх із такою елеганцією і легким гумором веде мистець свого фаху Володимир Гентіш, часто спільно з молоденькою чарівною Анею Дидик із Джерзі Сити, яка заповідає виступи англійською мовою та й українською, володіючи нею бездоганно. Цього року на Союзівці у великій концертовій залі „Веселки" виступали або виступатимуть: Танцювальна Група хореографа Вадима Сулими, гуморист і соліст, автор англійських пісень на українську тематику Пітер Шелль, вже 8-го липня виступатиме славний молодий оперовий соліст Андрій Добрянський, у суботу 15 липня — Танцювальний Ансамбль „Веселка" з Ню Гейвену, Конн., у складі понад 30 осіб; 22 липня дасть концерт оперова солістка Марія Лисогір; 29 липня відбудеться „Канадійський Вечір"... На Союзівці тепер виступають три оркестри: власна окрестра під керівництвом Володимира Добущака, „Амор" під керівництвом Миколи Романенка і чотириособовий, надзвичайно зіграний і зіспіваний „Рушничок" з Монтреалю, який виконує свій репертуар різними мовами, а між ними найбільш милозвучною — українською. Крім того, працівники Союзівки, талановита молодь, створила власний Співочий Ансамбль, є також Музичний Ансамбль і Танцювальна Група — для різноманітности програми.

(Продовження буде)

ЮРИДИЧНА КОМІСІЯ СЕНАТУ У ВАШИНҐТОНІ схвалила значну суму на урочисте відзначування 200-річчя створення Американської Держави, що припадає на 1976-й рік. Сенат виділив на ті потреби 6 мільйонів 712 000 долярів, „на святкування 200-ліття Американської Революції". Ті фонди будуть розподілені між окремими стейтами, які самі плянуватимуть такі святкування.

Проф. Борис Мартос у шпиталі

Громадський Комітет для опіки над хворим проф. Борисом Мартосом, заслуженим державним і науковим діячем, доводить до відома нашій громаді, що за розпорядженням д-ра Б. Олесницького проф. Мартоса перевезено з шпиталя St. James у Нюарку до Irvington General у неділю 2-го липня. Для бажаючих написати чи відвідати хворого професора подаємо адресу: Irvington General Hospital, 832 Chancellor Ave., Irvington, N.J. 07111, Room 116. Проф. Б. Мартос є постійно під лікарською, безкоштовною опікою д-ра Богдана Олесницького з Ірвінґтону. За перебування в шпиталі, а пізніше в лікувальнім домі треба нам доплачувати. З цієї причини Комітет звертається до всіх людей доброї волі надсилати свої пожертви на фонд опіки над хворим професором і колишнім прем'єр-міністром України. Виявім своєю посиленою жертвенністю признання й пошану для хворого проф. Мартоса. Пожертви просимо надсилати на адресу УВАН в Ню Йорку: Ukrainian Academy of Arts and Sciences, 206 West 100th Street, New York, N.Y. 10025 (Fond Martosa). У випадку потреби ближчих інформацій можна телефонувати: (201) 375-8646.

інж. Вол. Яворський
Лев Мазурець

Нова будова на Оселі СУМА

Кінчаючи молебень, о. М. Гембаровський ЧСВВ, поблагословив і посвятив наріжний камінь під нову світлицю на оселі СУМА в Елленвілі, Н. И.

Свято відбулось в неділю 18 червня 1952 р. Уже зранку з'їздилися представники осередків СУМА, Батьківських Комітетів, організацій і гості. О годині 11-ій рано, о. Микола Гембаровський ЧСВВ із парохії св. Юра з Ню Йорку відправив Службу Божу, після якої всі приявні, на чолі з отцем і членами Головної Управи СУМА перейшли під мури будованої світлиці де відбулось посвячення і благословення нової будівлі. Зворушливою точкою посвячення було відчитання грамоти, відчитаної Григорієм Цебрієм, господарським референтом ГУ СУМА. Грамоту вложено до мармурової плити і вмуровано в розі будинку.

Відтак приявні засіли за столи таборової їдальні — до спільної зустрічі - прийняття. Пані з об'єднання жінок ООЧСУ, відділ Ню Йорк, подбали про добру перекуску. Спільне прийняття - зустріч відкрив голова Будівельного Комітету В. Костик, привітавши делеґатів і гостей, передав провід програмою зустрічі тостмайстрові Г. Цебрієві, який керував програмою у весело-дотепній формі.

До спільної трапези засіло понад 250 осіб, яку поблагословив молитвою о. М. Гембаровський. За почесним столом засіли члени Головної Управи СУМА, і представники організацій, між ними інж. Л. Калинич проєктодавець світлиці, В. Квас — від УНСоюзу, і сусідньої Союзівки, Дарія Степаняк — від ГУ Об'єднання Жінок ООЧСУ, В. Ганчук — від УРСоюзу, Данило Слободян, п. Іванків — голова будівельної фірми з дружиною.

Мгр Е. Гановський — голова Головної Управи СУМА пригадав часи з-перед 17-ти років, коли то завдяки кільком сумівським ентузіястам набуто оцю посілість завдяки членству та батькам юнацтва СУМ її розбудовано, так що тепер Оселя СУМА належить до одних з кращих посілостей і стала пристановищем та гордістю спілки. Оселя має вже добре розбудовані будинки для таборування, приміщення для старших і вакаційників, на викінченні модерна, спортова площа, на другий рік викінчиться велику світлицю для культурно - розвагових імпрез, а в близькому часі будуватимуть модерний бассейн. В. Костик голова Будівельного Комітету і колишній довголітній голова Заряду Оселі, поінформував про розбудову оселі від початку її купівлі по-сьогодні. Завдяки поодиноким осередкам та жертвенності членства, батьків і українського громадянства, оселя становить сьогодні вартість чверть мільйона дол. Своїми силами і жертвенністю Осередки Трентону, Ню Йорку, Нюарку, Філядельфії, Бруклину, Джерзі Сиґті, Гартфорду, Коговзу Фотерфліту, Йонкерсу і Пассейку побудували будинки: дві каплиці — українську православну і українську католицьку, де відбуваються Богослуження. Для батьків і дітей і тих, які відбувають свої вакації на оселі, заходом Заряду оселі побудовано окремі бонгала т. з. село, і модерно - вигідний мотель „Криничця" із 40 приміщеннями. Для команди таборів побудовано двоповерховий будинок із 16 кімнатами, що мають тепле огрівання взимі. Біля старої кухні побудовано модерну їдальню і відремонтовано всі старі приміщення. У будинках, де перебувають таборовики, вмонтовано гарячу воду і души. Цьогороку закінчується праця біля спортової площі і розпочинаєтьcя будова світлиці, яка дуже потрібна для культурно-розвагової діяльности, вже дорослої сумівської молод. В. Костик подякував сумівцям і українській громаді за співпрацю і жертвенність. М. Фурда голова фінансової комісії поінформував про всі справи зв'язані з фінансовими прибутками і видатками будови світлиці. Сама будова коштуватиме біля 150 тисяч дол. Згідно з рішенням З'їзду і Конференцій СУМА, зобов'язано ГУправу приступити до будови світлиці, що й зроблено, маючи до диспозиції лише одинадцять тисяч дол. Дальше надійшли успішні пожертви від членства і громадянства, багато вже зголосилось меценатів і добродіїв. Тому справа і викінчення світлиці — за осередками.

З привітами виступали представники осередків СУМА, організацій та гості, які висловлювали признання Головній Управі СУМА і Будівельному Комітетові за розпочату працю побудови світлиці, обіцяли всесторонню підтримку, зложивши понад 11.000 дол. на будову світлиці. Це — запорука, що світлиця, яка була лише мрією, стане дійсністю. Усі спонтанно відспівали „Многая літа" для Будівельного Комітету.

Тостмайстер Г. Цебрій представив членів Будівельного комітету і членів Заряду оселі, якого голова М. Голубець запросив усіх провести свої вакації на „Сумівці".

Після спільної молитви п. Цебрій подякував приявним за численну участь, зокрема за жертвенність та закликав представників осередків і гостей поінформувати на місцях про всі ці зусилля, щоб розпочата праця закінчилась успіхами Ще довго після закінчення програми гості проходжувались по Оселі, розглядаючи спортову площу та новозбудовані мури першого поверху світлиці.

Г. Ц-ій

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО ПЕТРІВ, довголітній член Відділу 423 в Чикаго, Ілл., помер 18 квітня 1972 р. на 65-ому році життя. Покійний народився 1907 р. в Коросні, пов. Перемишляни в Україні, і став членом УНСоюзу в 1951 році. Залишив у смутку дружину Франсиску, синів Володимира, Евстахія і Михайла та десятеро внуків. Похорон відбувся 21 квітня 1972 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Лейден Тавншип, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Буртняк, секр.

МАРІЯ КРАВЧИШИН, довголітня членка Т-ва Українсько - Американська Єдність, Відд. 35 в Чикаґо, Ілл., померла 1-го травня 1972 р. на 68-ому році життя. Покійна народилася 1904 р. в Ормрод, Па. в ЗСА, і стала членкою УНСоюзу в 1940 році. Залишила у смутку мужа Івана, доньок Анну і Марію, синів Івана і Михайла, 12 внуків і одного правнука. Похорон відбувся 4 травня 1972 року на цвинтарі св. Марії, Евергрін Парк, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа

ПЕТРО БІЖИК, довголітній член Б-тва св. о. Миколая, Відд. 106 в Чикаґо, Ілл., помер 3-го лютого 1972 року на 85-ому році життя. Покійний народився 1888 року в Галичині. Залишив у смутку ближчу родину: Володимира Ющака, Ольгу Ґулій, Марію Калінську, Доротею Банас та дальшу родину. Похорон відбувся 7-го лютого 1972 року на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Іванюк, предс.

МИХАЙЛО ПАНАСИК, довголітній член Т-ва ім І. Франка, Відд. 172 у Виппані, Н. Дж., помер 5-го квітня 1972 р. на 54-ому році життя. Покійний народився 1918 року, і став членом УНСоюзу в 1936 році. Залишив у смутку дружину Катерину, доньку Шарон, та синів Михайла і Давида. Похований на цвинтарі в Довер, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Осадчук, секр.

Д-Р ОСИП БЕРЕСТ, довголітній член Б-тва св. апп. Петра і Павла, Відд. 102 в Клівленді, Огайо, помер 20-го квітня 1972 року. Покійний народився 21 вересня 1900 року у Львові, Україна, і став членом УНСоюзу в 1957 році. Залишив у смутку сина Олександра і шваґерку Стефанію Лагола. Похорон відбувся 24 квітня 1972 р. на цвинтарі св. апп. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Бобечко, секр.

ЕВДОКІЯ ЗАГОРУЙКО, членка УНС Відд. ч. 5 Бр. св. Миколая в Асторія, померла 23 квітня 1972 на 76-му році життя. Покійна народилася в Божикові, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1917 році. Полишила в смутку сина Євгенія з женою Маргаретою, 2 внуки та сестрінку Анну Зін з мужем Василем і дітьми.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ОЛЕКСА НАГІРНИЙ, член УНС Відд. ч. 349 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Менвілл, Н. Дж., помер 31 травня 1972 на 80-му році життя .Став членом УНСоюзу в 1918 році. Полишив в смутку дружину, дочку та два сини. Похорон відбувся 3 червня 1972 на цвинтарі св. Андрія в Со. Бавнд Брук, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Міке Захарко, секр. Відд.

Ділимось болючою вісткою, що дня 9 травня 1972 року, упокоївся в Бозі наш найдорожчий, чоловік, батько і дідусь, блаженної пам'яті Євген Паращук, на 54-му році життя, член УНС Відд. ч. 200 Т-ва Вільна Україна. Бувший предсідник, скарбник і конвенційний делеґат Відділу. Похорон відбувся 13 травня 1972 року з церкви святої Марії в Озон Парку на цвинта святого Карла, Лонґ Айленд, Н. Й. В глибокому смутку, дружина Анна, син Євген з дружиною і синком Євгеном третім, дочка Іванка, батько Осип Йосиф, брат Іван з дружиною і дітьми, ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Йому Пам'ять!
Л. Балук, секретар

СТЕПАН СЛИВА, довголітній член Т-ва „Зоря", Відд. 69 в Ню Йорку, помер 23 квітня 1972 року на 79-ому році життя. Покійний народився 13 грудня 1893 р. в Україні, і став членом УНСоюзу в 1931 р. Залишив у смутку, доньку Мішелін Неді. Похорон відбувся 26 квітня 1972 року на цвинтарі Кальварія в Ню Йорку, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Різник, секр.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

що Адміністрація не буде поміщувати жадних оголошень

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ

Окремих листів в тій справі не будеться відписувати.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ТАРЗАН, Ч. 6776. Наомі виявляє Тарзанові свою любов

Чулю пильнує, щоб перевезти нас літаком вдолину ріки, але я хочу забрати той човен до клініки. Це якраз те, чого мені треба для транспортації рікою...

Але, Тарзане, я скривала вже надто довго речі, що їх хочу оказати тобі, поки ми самі...

Я рішила, наприклад, ще поки прийшла вістка про поранення Тебе ножем, що ти є мужчиною, якого я прагну... Я чекала на тебе, щоб ти прибув до Момбуззі, а коли ти не прийшов до мене, то я рішила прийти до тебе...